

Arrest

nr. 118 318 van 3 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen in het kader van het op 30 december 2013 ingediende beroep tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing van 13 december 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt :

**"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten⁽¹⁾:

*naam : H. (alias H: M.)
voornaam : S. (alias H.: S.)
geboortedatum : 01.01.1994 (alias: 01.01.1987 en 01.01.1991)
geboorteplaats : Aleppo
nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 03.10.2013 is aangekomen in België. Eén dag later, op 04.10.2013, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 01.01.1994 te Aleppo en over het staatsburgerschap van de Arabische Republiek Syrië (verder: Syrië) te beschikken

Uit het Eurodacverslag van 04.10.2013 blijkt dat betrokkene nadat hij eerst op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Statens is binnengekomen via Griekenland, asiel heeft aangevraagd in Hongarije. De Hongaarse autoriteiten hebben op datum van 14.11.2013 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 14.10.2013 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder asiel heeft aangevraagd in Hongarije. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor dat hij op 14.06.2013 vanuit Aleppo in Syrië met de auto van de smokkelaar en te voet naar Kirikhan in Turkije gereisd zou zijn vanwaar hij per bus verder gereisd zou zijn naar Istanboel in Turkije waar hij gedurende twee dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene met de auto van de smokkelaar en te voet naar Athene in Griekenland zijn gereisd waar hij van 19.06.2013 tot 04.09.2013 in opvangcentrum "Labrio" verbleven zou hebben. Vanuit Griekenland zou betrokkene vervolgens per trein naar Thessaloniki gereisd zijn waar hij één dag bij de smokkelaar verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene te voet naar een onbekende plaats in Macedonië gereisd zijn waar hij gedurende acht dagen dakloos verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene te voet en met de auto van de smokkelaar naar Lian in Macedonië gereisd zijn waar hij gedurende drie dagen bij de smokkelaar verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene te voet en met de auto van de smokkelaar naar Belgrado in Servië gereisd zijn waar hij gedurende twee dagen bij de smokkelaar verbleven zou hebben. Met de auto van de smokkelaar en te voet zou betrokkene vervolgens naar een onbekende plaats in Hongarije gereisd zijn waar hij rond 28.09.2013 zou zijn aangekomen. Betrokkene stelt dat hij in Hongarije twee dagen zou zijn opgesloten en dat hij zijn vingerafdrukken zou hebben moeten geven en dat men hem na het geven van zijn vingerafdrukken gezegd zou hebben dat hij asiel moet vragen. Betrokkene stelt dat hij Hongarije op 30.09.2013 Hongarije per taxi verlaten zou hebben richting Wenen in Oostenrijk waar hij één dag verbleven zou hebben alvorens vanuit Oostenrijk per trein via München in Duitsland naar Brussel in België te reizen waar hij op 03.10.2013 zou zijn aangekomen en op 04.10.2013 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Statens niet te hebben verlaten.

Op basis van resultaten in het Eurodacverslag van 04.10.2013 werd voor betrokkene op 07.09.2013 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening aan de Hongaarse autoriteiten verstuurd. De Hongaarse autoriteiten lieten op 14.11.2013 weten het verzoek tot terugname van betrokkene in te willigen op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening. Hongarije is dan ook de verantwoordelijke Lid-Staat voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene.

De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene op 23.09.2013 in Hongarije asiel aanvraag maar dat hij kort nadien verdween. De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene in Hongarije op basis van zijn vingerafdrukken gekend is onder de gegevens van MS met geboortedata 01.01.1987 en 01.01.1991 met het staatsburgerschap van Syrië.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, zouden kunnen rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij niet kan terugkeren naar Hongarije omdat hij er geen werk kan vinden, dat hij familie in België heeft en bij hen wil blijven en dat hij in Hongarije als beesten werd behandeld waarbij betrokkene als voorbeeld geeft dat ze 's morgens wakker werden geschopt (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot de verklaring dat hij niet terug wil naar Hongarije omdat hij er geen werk kan vinden, dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, dient te worden opgemerkt dat het economische gegeven dat hij in Hongarije geen werk zou vinden, geen verband houdt met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Bovendien verklaarde betrokkene zelf dat hij maar enkele dagen in Hongarije zou zijn geweest en hij twee dagen werd vastgehouden (DVZ, vraag 22 & 40). Aangezien betrokkene verklaarde dat hij maar enkele dagen in Hongarije geweest is volgens zijn verklaringen alvorens er op 30.09.2013 te vertrekken mag het voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat men dergelijke verklaring, met name het niet vinden van werk, niet kan beschouwen als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije. Met betrekking tot de verklaring dat hij familie in België heeft, dient te worden opgemerkt dat deze verklaring, geen verband houdt met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten en derhalve niet gerechtvaardigd is om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije. Met betrekking tot de verklaringen dat ze in Hongarije als beesten zouden zijn behandeld en waarbij betrokkene het voorbeeld geeft dat ze 's morgens wakker geschopt zouden zijn, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan niet de minste bewijzen van aanbrengt hetgeen het ernstige karakter dat uitgaat van een asielaanvraag op zijn minst van de asielzoeker verwacht kan worden, quid non. Betrokkene toont ook op geen enkele wijze aan dat het de Hongaarse autoriteiten of hun vertegenwoordigers zouden zijn geweest die hen als beesten behandeld zou hebben of 's ochtend wakker geschopt zou hebben. Indien men dergelijke zwaarwichtige verklaringen aflegt mag er op zijn minst verwacht worden dat met hiervan concrete elementen en bewijzen aanbrengt, quid non. Louter een vage verklaring afleggen dat men ergens slecht behandeld zou zijn, toont dan ook geenszins automatisch aan dat Hongarije de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG of de bepalingen van richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de Lid-Staten zou schenden. Betrokkene brengt geen aantoonbare elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De door betrokkene opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten zijn dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen. Wat betreft de verklaring van betrokkene dat hij in Hongarije verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven en

dat ze hem nadien gezegd zouden hebben dat hij asiel moest aanvragen, dient te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat de Hongaarse autoriteiten betrokkene zonder meer zouden registreren als asielzoeker in het Eurodacstelsel indien betrokkene er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Hongaarse autoriteiten. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Dat Hongarije de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk zou uitmaken uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De Hongaarse autoriteiten zullen tenminste zeven kalenderdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Uit een recent rapport van het UNHCR (UNHCR, "Note on Dublin transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – update", December 2012) kan bovendien opgemaakt worden dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten en waarvan er geen definitieve inhoudelijke beslissing genomen is inzake hun aanvraag tot internationale bescherming wel degelijk over de mogelijkheid beschikken om een inhoudelijke beoordeling van hun aanvraag te bekomen en dat indien zij hierom verzoeken zijn niet zullen worden vastgehouden. Uit het aangehaalde rapport blijkt eveneens dat personen die voor hun aankomst in Hongarije via Servië of Oekraïne zijn binnengereisd, niet zomaar en zonder meer teruggestuurd worden naar Servië of Oekraïne.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa, stelde betrokkene dat hij geen familieleden in Europa heeft. Met betrekking tot familieleden in België stelde betrokkene dat twee tantes van hem, HL (o.v. xxx) en HS (o.v. xxx) in België zouden verblijven (DVZ, vraag 20 & 21). In zijn tussenkomst van 05.12.2013 vraagt Meester BS, eveneens om rekening te houden met de aanwezigheid van deze twee tantes bij het bekijken van het dossier. Met betrekking tot de aanwezigheid van deze twee verklaarde tantes in België dient vooreerst te worden opgemerkt dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het hier twee van zijn tantes zou betreffen en maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat er een graad van bloedverwantschap is. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene zelf, dat hij in Hongarije en België twee uiteenlopende identiteiten heeft opgegeven. Daar waar betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag verklaarde dat zijn naam HS is, geboren te Aleppo op 01.01.1994 en daar waar hij tijdens zijn gehoor op de DVZ van 14.10.2013 dezelfde identieke persoonsgegevens opgaf en stelde dat hij nooit andere namen gevoerd heeft in de vorm van een alias, naam, voornaam, geboortedatum, geboorteplaats, geboorteland of nationaliteit (DVZ, vraag 1 t.e.m. 3) blijkt uit het terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Hongarije bekend staat onder de gegevens van MS met geboortedata 01.01.1987 en 01.01.1991 dewelke hoegenaamd niet overeenkomen met de in België opgegeven identiteitsgegevens. Betrokkene legde weliswaar een kopie van een identiteitskaart neer uitgegeven op 06.02.2008 maar hier aangaande dient te worden opgemerkt dat het een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en waarvan betrokkene evenmin kan aantonen dat deze aan hem zou toebehoren. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen en geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen en slaagt er derhalve evenmin in om aan te tonen dat de twee personen die hij omschrijft als tantes ook effectief zijn tantes zouden zijn. Door het gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen ondergraft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uit

het administratief dossier van zijn verklaarde tante HL (o.v. xxx) blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) haar op 26.03.2013 de status van subsidiaire bescherming toekende. Betrokkenes verklaarde tante HL (o.v. xxx), is zoals blijkt uit haar administratief dossier meerderjarig en gehuwd. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze verklaarde tante die in België zou verblijven, zoals bepaald in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Met betrekking tot betrokkenes verklaarde tante HS (o.v. xxx) blijkt dat deze gehuwd is en ondertussen het Belgisch staatsburgerschap heeft verworven. Uit het administratief dossier van deze verklaarde tante blijkt dat deze net zoals betrokkene eveneens meerderjarig is. Derhalve maakt betrokkene geen deel uit van het gezin van deze verklaarde tante die in België zou verblijven, zoals omschreven in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. . Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 derhalve niet aan de orde. De verklaring dat twee van zijn verklaarde tantes in België verblijven, leidt bovendien niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.042012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde tantes ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de verklaarde tantes van betrokkene ten aanzien van betrokkene. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Het gegeven dat betrokkenes verklaarde tantes over een legaal verblijfsstatuut in België beschikken, is niet van die aard dat het hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, stelde betrokkene dat hij naar België kwam omdat zijn tantes in België zouden wonen en dat hij hoopte dat zijn tantes hem in België zouden helpen om werk te vinden en dat zijn familie in geldnood verkeerd, zijn vader gehandicapt is en dat hij wil werken en geld opsturen naar zijn familie om hen te kunnen onderhouden (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat de asielprocedure in België tot doel heeft om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure in België opstarten omdat zijn tantes in België zouden wonen en dat hij hoopte dat deze hem zouden helpen om werk te vinden zodat hij zijn familie zou kunnen onderhouden door geld naar hen op te sturen, valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van de asielprocedure en is een manifest misbruik van de asielprocedure. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene op basis van wat hij heeft van horen zeggen kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Betrokkene haalde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand aan dat hij geen gezondheidsproblemen heeft (DVZ, vraag 35). In het administratief dossier van betrokkene zijn verder geen gegronde redenen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België

is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 16.1.c van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Hongaarse autoriteiten op de luchthaven van Liszt Ferenc in Hongarije⁽⁴⁾.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt op dat de vordering onontvankelijk is, enerzijds omdat niet is aangetoond dat de vordering tot schorsing waarvan de activering wordt gevraagd, is ingeschreven op de rol, en anderzijds omdat verzoeker reeds op 13 december 2013 werd vastgehouden en zijn verwijdering op dat ogenblik imminent werd en op elk ogenblik kon plaatsvinden. Hij liet echter na op dat ogenblik een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen zodat hij niet kan verantwoorden dat op het moment dat hij voorlopige maatregelen vordert, de uitvoering plots imminent is geworden. De huidige vordering wordt ingeleid meer dan één maand en twee weken na de beslissing, waardoor er niet is voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.2. Wat betreft de eerste grond tot exceptie dient erop te worden gewezen dat de vordering tot schorsing, op het ogenblik dat de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen werd ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid, op de rol was ingeschreven. Deze exceptie dient te worden verworpen.

2.3. Wat betreft de tweede grond tot exceptie, stelt de raadsman van verzoeker ter zitting dat hij uit ervaring weet dat een effectieve terugname lang op zich kan laten wachten, hetgeen wordt aangetoond door de historiek van het onderstaand dossier, waarbij hij reeds sedert 13 december 2013 wordt vastgehouden en de verwijdering zal plaatsvinden op 12 februari 2014. Hij meent dat de vordering wel ontvankelijk is.

2.4. Artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt onder meer wat volgt :

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.

[...].”

De verwerende partij hangt de exceptie volledig op aan het uitgangspunt dat de rechtsfiguur van de voorlopige maatregelen niet als doelstelling heeft het *“gebrek aan naarstigheid”* van een verzoekende partij recht te laten zetten en dat *“verzoeker [...] niet [kan] verantwoorden dat op het moment dat hij voorlopige maatregelen vordert, de uitvoering plots imminent geworden is”*.

In eerste instantie stelt de Raad vast dat de vordering tot schorsing waarvan thans, bij voorlopige maatregelen, de activering wordt gevraagd op grond van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, op het eerste gezicht werd ingediend binnen de wettelijk daartoe bepaalde termijn van 15 dagen. Niettegenstaande er in beginsel van kan worden uitgegaan dat verzoeker moest weten dat vanaf het ogenblik dat hij werd vastgehouden de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel waarvan hij het voorwerp is, imminent wordt, laten de gegevens van het voorliggende dossier niet toe dit onverkort te poneren. Zoals verzoeker immers betoogt, blijkt dat hij op het ogenblik van het indienen van de vordering tot voorlopige maatregelen reeds anderhalve maand werd vastgehouden en dat op dat moment de geplande repatriëring pas was voorzien op 12 februari 2014, zijnde nog eens twee weken later. Het gebrek aan naarstigheid waarvan de verwerende partij gebrek maakt, lijkt in de gegeven omstandigheden niet los te kunnen worden gezien van het normdoel dat kleefte aan artikel 39/85 van de vreemdelingenwet en het daarin opgenomen en niet nader gespecificeerd begrip *“imminent”*. Deze

bepaling moet het de Raad toelaten om op een nuttig moment uitspraak te doen over de vordering tot schorsing, en daarbij mag het handelen van de verzoekende partij zelf er niet toe leiden dat de verwerende partij haar rechten van verdediging niet kan uitoefenen, of de Raad zijn wettelijk toegekende opdracht niet naar behoren kan uitoefenen om reden dat de verzoekende partij kan worden verweten dat zij de vordering te elfder ure heeft ingediend. *In casu* is dit niet het geval: de verwerende partij erkent dat überhaupt een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid moest worden ingediend, zij geeft niet aan in welke mate haar rechten van verdediging werden geschaad en de Raad is niet in de onmogelijkheid gebracht om de hem toegewezen wettigheidstoetsing te doen, nu de effectieve verwijdering van verzoeker pas op 12 februari 2014 plaatsvindt.

Gelet op hetgeen voorafgaat, moet worden vastgesteld dat de exceptie niet gegrond is.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker voert in een tweede middel onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Hij betoogt onder meer dat hij voor de verwerende partij verklaarde dat hij in Hongarije als een beest werd behandeld waarbij hij als voorbeeld gaf dat ze 's morgens wakker werden geschopt. Er kan toch onmogelijk een (geschreven) bewijs worden geleverd van het feit dat dit hem is overkomen, terwijl uit het door verzoeker bijgebrachte rapport van het BCHV Dublin-Hongarije Fiche van oktober 2013 - waarover de verwerende partij beschikt of zou moeten beschikken- blijkt dat de omstandigheden omtrent de opvang en de asielprocedure in Hongarije zeer erbarmelijk zijn, zo vervolgt hij. Hierover wordt niets geformuleerd in de bestreden beslissing.

De verwerende partij stelt in haar nota slechts dat het middel niet ernstig is, zonder meer.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker, naar aanleiding van zijn zogenaamde Dublin-verhoor, op de vraag of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die zijn verzet om zijn overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag zouden rechtvaardigen, onder meer verklaarde : *"Wij werden in Hongarije zoals beesten behandeld. Een voorbeeld is dat wij 's morgens wakker werden geschopt"*.

De verwerende partij doet deze verklaring in de bestreden beslissing af als volgt:

"Met betrekking tot de verklaringen dat ze in Hongarije als beesten zouden zijn behandeld en waarbij betrokkene het voorbeeld geeft dat ze 's morgens wakker geschopt zouden zijn, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan niet de minste bewijzen van aanbrengt hetgeen het ernstige karakter dat uitgaat van een asielaanvraag op zijn minst van de asielzoeker verwacht kan worden, quid non [sic]. Betrokkene toont ook op geen enkele wijze aan dat het de Hongaarse autoriteiten of hun vertegenwoordigers zouden zijn geweest die hen als beesten behandeld zouden hebben of 's ochtend wakker geschopt zou hebben [sic]. Indien men dergelijke zwaarwichtige verklaringen aflegt mag er op zijn minst verwacht worden dat men hiervan concrete elementen en bewijzen aanbrengt, quid non [sic]. Louter een vage verklaring afleggen dat men ergens slecht behandeld zou zijn, toont dan ook geenszins aan dat Hongarije de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft , zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG of de bepalingen van richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de Lid-Staten zou schenden. Betrokkene brengt geen aantoonbare elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. [...]"

De verwerende partij heeft de verklaringen van verzoeker blijkens de bewoordingen van de bestreden beslissing onder meer getoetst aan de vereisten van het EVRM, en meer bepaald aan het risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Dit artikel bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Uit hetgeen hiervoor werd gesteld en in de huidige stand van het geding blijkt dat verzoeker minstens een indicatie gaf van problemen die hij in Hongarije ondervond.

Verzoeker lijkt *prima facie* te kunnen worden gevolgd waar hij stelt dat hij bezwaarlijk een bewijs kan voorleggen van het feit dat hij als een beest werd behandeld. In de mate dat de verwerende partij stelt dat verzoeker niet aantoonde dat de Hongaarse autoriteiten of hun vertegenwoordigers diegenen waren die verzoekers als een beest zouden hebben behandeld of hem zouden hebben wakker geschopt, dient erop te worden gewezen dat eerder in de bestreden beslissing werd gesteld dat verzoeker slechts enkele dagen in Hongarije zou hebben verbleven en hij er twee dagen werd vastgehouden. Derhalve kan het standpunt dienaangaande van de verwerende partij, en waarbij er wordt van uitgegaan dat verzoeker zelf te vage verklaringen aflegt, niet worden bijgetreden.

Gelet op het bovenstaande kwam het de verwerende partij dan ook toe verzoekers verklaringen zo nauwkeurig mogelijk te onderzoeken, gezien de vereisten van het rigoureuze onderzoek naar een schending van artikel 3 van het EVRM, temeer nu verzoeker zelf blijkbaar wel in de mogelijkheid is in het kader van zijn verzoekschrift een rapport voor te leggen van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen waarin onder meer melding wordt gemaakt van de slechte behandeling van asielzoekers, ook in het kader van een Dublin-voerdracht, in detentie. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM lijkt in deze *prima facie* te zijn aangetoond.

Hoewel de verwerende partij verderop in de bestreden beslissing stelt dat uit een recent UNHCR-rapport van december 2012 kan worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten en waarvan er geen definitieve inhoudelijke beslissing genomen is inzake hun aanvraag tot internationale bescherming, indien zij hierom verzoeken, niet zullen worden vastgehouden, kan dit gegeven de voormelde conclusie niet in een ander daglicht stellen. Immers, de motivering aangaande verzoekers verklaringen over zijn behandeling in Hongarije is duidelijk en geeft blijk van het feit dat geen verder onderzoek is gebeurd dienaangaande enerzijds, en bovendien bevindt dit rapport dat lijkt te worden tegengesproken door het door verzoeker bijgebrachte rapport van het BCHV, zich niet in het administratief dossier, zodat één en ander niet kan worden nagegaan.

Het middel is in de besproken mate ernstig.

Dienvolgens is voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het

moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker stelt dat de illegale toestand die een inherent gevolg is van de negatieve beslissing voor hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormt en dat in afwachting van een uitspraak omtrent het annulatieberoep de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing moet worden opgeschort gezien de nefaste gevolgen die de uitvoering zal hebben ten aanzien van hem.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar geen zorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden naar het risico dat hij loopt om een onmenselijke behandeling te ondergaan. Dit is evident ernstig en moeilijk te herstellen eens de bestreden beslissing ten uitvoer zou worden gelegd.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 13 december 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS